

Oponentský posudek

DAVID KRCHŇAVÝ:

Herecká cesta od studia postavy k poznání sebe sama aneb jak vnímám studium na herecké škole

Diplomová práce je rozsáhlá, pečlivě napsaná, poctivě reflektující tvorbu jednotlivých postav a problémů, které se při zkoušení průběžně objevovaly. V části první kapitoly, kde se David Krchňavý zabývá problematikou hereckého talentu, nalíčil sám na sebe past. Zkoumání kvality, která je vrozená, samozřejmě se musí na škole rozvíjet, ale nedá se naučit, vede k obecným konstatováním. Nutně se objevují vágní pojmy jako např. „magické cosi“ a ani dobře použité citáty z děl D. Donnellana a M. Čechova racionální uchopení tématu nezachrání. Naštěstí diplomant záhy přechází ke konkrétnímu popisu vlastních chyb a zápasu s nimi.

Při zkoumání jednotlivých hereckých úkolů rozebírá zejména jejich vnější obrys, pohybovou a hlasovou stylizaci, ale málo se zamýšlí nad dramatickými situacemi a vnitřními důvody jednání. Ale budiž, uvědomování si vlastního nástroje je nutná etapa hereckého zrání. Zarazila mě prvoplánová interpretace Trigorinova dialogu s Ninou, který David Krchňavý zřejmě chápal jako jeho intelektuální exhibici, ale unikl mu její důvod a cíl: okouzlit a svést mladou dívku, aby ji mohl využít jako materiál pro svou literární tvorbu.

Při popisu postavy Simeonova-Piščika David dojemně vylíčil, jak vysílal energii v prostoru, ale na druhou stranu ale přesně vystihl stříhy v jednání postavy, které kolísalo mezi euforií a žalem. Ve shrnutí otevřel kruciální hereckou otázku: jak se poprat se strachem a nejistotou.

Diplomová práce začíná být zajímavější od str. 23, kde se konečně vynořují otázky vnitřní herecké techniky. Až do konce na str. 59 je čím dál lepší a konkrétnější, jako by proces hereckého zrání během čtyř let studia herectví našel adekvátní obdobu i v narůstání kvality diplomové práce. Kapitola o bratřech Karamazových, zejména interview s mladšími spolužáky, kteří pracovali na podobném úkolu, má dokonce hodnotu dokumentární. Přesná analýza postavy Míti, jehož zuřivost je jen odvrácenou stranou jeho slabosti, se promítla do velice spontánního a energií sršícího hereckého výkonu, který by v rafinovanějších mizanscénách jistě více zazářil a stal by se rovnocenným protivníkem starého Karamazova. Nicméně v daných okolnostech vytvořil David Krchňavý živou a přesvědčivou postavu s velkou dávkou bezprostřednosti a mužského charismatu. Zároveň vystihl Mítovu omezenost a posedlost, která byla hlavní příčinou jeho milostných neúspěchů.

Překvapilo mě, že David Krchňavý touží po tzv. protiúkolech, tj. postavách odlišného psychofyzického typu. Z toho vyplynuly následující otázky:

- 1) Co měly postavy, které jste hrál, společného? Čím se lišily?
- 2) Jak překonáváte nedostatečnou koncentraci na vnitřní život postav?

Mgr. Jana Kudláčková